

วินัยนักศึกษา : เรื่องที่นักศึกษาต้องตระหนักอย่างยิ่ง จริงหรือ!

อมรา ศรีสังข์

คำบอกเล่า หรือการตอบคำถามหรือการให้ถ้อยคำของนักศึกษา ในวงการวินัยนักศึกษาเรียกกันว่าการสอบสวนนักศึกษา ข้อมูลหรือการบอกกล่าวหลายเรื่องเป็นข้อเท็จจริง ที่ผู้เขียนได้ยินได้ฟังแล้ว ชวนให้สังสารและเห็นใจผู้พูดอย่างจับใจ มีกรณีศึกษาในงานวินัยนักศึกษาที่ผู้เขียนได้รับฟัง และอยากเล่าสู่नोंง ๆ

สถานการณ์ของ “กัน” (นามสมมุติ) เหตุของการสอบสวนเกิดขึ้นหลังสอบปลายภาค “กัน”บอกว่า เพื่อนร่วมห้อง และเพื่อนที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน 2 คน ได้ยื่นใบลาออกจาก มอ. เพราะภาคที่ต้องพ้นสภาพนักศึกษาเป็นแน่ “กัน” เล่าว่า วันนั้นพวกเรา 5 – 7 คน ไปกินเลี้ยงเพื่อจากลากันก่อนแยกย้ายกันกลับบ้าน “กัน” บอกว่า “ไม่คิดว่าเรื่องจะบานปลาย “ผมแค่ต้องการเลี้ยงส่งเพื่อน” แต่ที่เป็นเรื่องเป็นราว ถูกสอบสวนเพราะช่วงค่ำหลังจากกินอาหารและดื่มกันที่ร้าน เพื่อนบางคนแอบเอาสุรามาดื่มต่อที่ห้องพักนักศึกษา “เพื่อนคนหนึ่งมาตามผมที่ห้องพัก” ผมปฏิเสธแล้ว เพราะรู้สึกเหมือนว่าตัวเองจะมีอาการมึนๆ แล้ว แต่พวกเขาก็คะยั้นคะยอ จึงขัดเพื่อนไม่ได้ “พวกเรานั่งพูดคุยกันสัพเพเหระ ร้องเพลงกันเสียงดังไปหน่อย” ทำให้เพื่อนในห้องพักบางคนไม่พอใจจึงไปฟ้องกรรมการห้องพัก และแจ้ง รปภ. ของมหาวิทยาลัย

กรณีของกันและเพื่อนที่ดื่มสุราและส่งเสียงดังจึงถูกสอบสวนวินัยนักศึกษาและมหาวิทยาลัย มีคำสั่งลงโทษพักการเรียน 1 ภาคการศึกษาแต่ให้ใช้มาตรการรอกการลงโทษ (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การแก้ไขปัญหาคาการดื่มสุราและปัญหายาเสพติดและข้อบังคับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ว่าด้วยวินัยนักศึกษา)

สถานการณ์เรื่องของ “ธินา”

ในระหว่างการสอบสวน “ธินา” บอกว่า เธอเข้าห้องสอบสายไป 10 นาที (09.10 น.) เพราะเข้านอนช่วง 6 โมง (เช้าของวันสอบ) และตื่นนอนเวลา 07.30 น. “ธินา” เล่าอีกว่าในคืนก่อนสอบเวลาประมาณ 01.00 – 02.00 น. เธอได้พยายามจำหัวข้อ โดยเขียนส่วนของหัวข้อรายวิชาที่จะสอบและเนื้อหาไว้ แต่ก็ไม่สามารถจำได้ทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ก็ได้สรุปเนื้อหาในรูปแบบ mind map ทำไว้ในช่วงบ่าย เช้าวันสอบวันนั้นด้วยความเร่งรีบ (เกรงเข้าสอบสาย) “ธินา” บอกว่า เธอก็หยิบกระดาษ mind map และกระดาษอีกแผ่นซึ่งเขียนไว้เมื่อช่วงดึกเอาใส่แฟ้มเอกสารซึ่งได้นำเข้าไปในห้องสอบ โดยวางข้างเก้าอี้โต๊ะนั่งสอบ ระหว่างการสอบกรรมการผู้คุมสอบเดินมาที่โต๊ะ “ธินา” และถาม “ธินา” ว่า “แฟ้มเอกสารมีอะไรบ้าง” กรรมการจึงตรวจค้นจึงพบกระดาษ 2 ใบ ที่มีเนื้อหาในรายวิชาที่สอบ

และในช่วงการสนทนาระหว่างผู้เขียนกับธินาสองคน

ประโยคแรกที่ธินาคคุยกับผู้เขียนเธอบอกว่า

- "หนูยอมรับว่าทุจริต แต่มหาวิทยาลัยน่าจะมึระดับความคิด"
- หนูไม่เจตนา เขียนตัวธรรมดา เขียนเพียงครึ่งหน้าของกระดาษ A4 ถ้ามีเจตนาจริงก็จะเขียนให้ตัวเล็ก หรือทำให้เล็ก
- มหาวิทยาลัยลดหย่อนได้ไหม กฎ ระเบียบของมหาวิทยาลัยตรงเกินไป
- คิดใหม่ว่าถ้าพักการเรียนแล้ว นักศึกษาต้องเรียน 5 ปี
- หนูตั้งใจเรียน แต่อาจเผลอบ้าง

ระหว่างช่วงของการคุยกัน ธินาเล่าเหตุการณ์วันเกิดเหตุให้ผู้เขียนฟังว่า

- วันนั้น หนูมาสาย รีบ ๆ รวบ ๆ เอกสารต่าง ๆ นำเข้าไปในห้องวางไว้ข้างเก้าอี้
- ไม่มีเจตนาทุจริต วันนั้นเบลอ ๆ เพราะเข้านอนเวลา 06.00 น. และตื่นนอน 07.30 น.
- คืนก่อนสอบประมาณ 01.00 - 02.00 น. พยายามหัดเขียนหัวข้อในเนื้อหารายวิชานี้ แต่จำได้ไม่หมด เขียนในกระดาษขนาด 1/2 ของกระดาษ A4
- ก่อนหน้านั้น ได้ทำ Mind map สรุปเนื้อหาวิชาที่จะสอบ

แล้วธินาบอกผู้เขียนว่า

- รู้ใหม่ว่า “นักศึกษาที่ได้รับการลงโทษวินัยฯ จากมหาวิทยาลัย เขาอาจรับไม่ได้ เพราะที่บ้านตั้งความหวังไว้” “รอบ ๆ ตัวหนูเขาดีกันหมดเลย หนูทำให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย เป็นจุดด่างพร้อยของวงศ์ตระกูล”
- คิดแทบจะเป็นบ้า หนูนี้แหละเป็นคนที่ได้รับผลกระทบจากมหาวิทยาลัย คิดมากเลย คิดว่าจะฆ่าตัวตายดีไหม
- วันที่รับทราบโทษ เพื่อนเขากำลังลุ้นเกียรตินิยมเหรียญทอง หนูจะบอกเค้าอย่างไร

อยากชวนคิดชวนคุยเรื่องธินา

- คุณว่าอะไรทำให้ธินาต้องเข้าข่ายทุจริตการสอบ
- ถ้าคุณเป็นธินา คุณจะหาทางออกให้ตนเองอย่างไรที่ไม่ต้องทุจริต
- ถ้าคุณเป็นธินา คุณคิดว่าคุณจะมีภาวะเครียดเหมือนธินาไหม หรือคุณจะเผชิญกับมัน

อย่างไร

- ถ้าคุณเป็นเพื่อนธินา และรู้ว่าธินาคิดฆ่าตัวตาย คุณจะทำอย่างไร จะบอกหรือคุยกับ

ใคร เรื่องธินาหรือไม่

เมื่ออ่านมาถึงบรรทัดนี้ ชวนน้อง ๆ หยุดคิด และทบทวนตนเอง คิดเพื่อการใช้ชีวิต
ในมหาวิทยาลัยอย่างไม่ประมาท เพื่อการอยู่อาศัยอย่างมีสติและปัญญา หากว่าเราจะต้องเจอสถานการณ์เช่นอย่าง
“กัน” และ ชินา เราจะจัดการอย่างไรกับตัวเองหรือทำอะไรให้เรา มีระยะห่างจากข้อผิดพลาด เรื่องการใช้ชีวิต
ในรั้วมหาวิทยาลัย และคำนึงถึงกติกการอยู่ร่วมกันให้มากยิ่งขึ้น

- ชวนถาม น้อง ๆ ถึงความรู้สึกแรกที่รู้ว่าสอบเข้าเรียนได้ที่ มอ.
- ถามตัวเองอีกสักครั้งชื่อว่า “ดีใจ หรือเสียใจ หรือไม่รู้สึกละอะไรเลย”
- ถามตัวเองต่อไปว่า แท้จริงแล้ว มีความรู้สึกอยากเรียนมหาวิทยาลัยในระบบปิดจริง ๆ
ไหม
- ถามว่าแล้วทำไมต้องเรียน
- เคยตั้งเป้าหมายของตนเองกับการเรียนหรือไม่ หรือจะใช้ช่วงชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างไร
- นอกจากศึกษาเล่าเรียน ฟังคำบรรยายของครู อาจารย์แล้ว จะมีอะไร หรือกิจกรรมอะไร
ให้เราได้เติบโตทางความคิด หรือจิตวิญญาณ เส้นทางไหนบ้าง
- เราสามารถที่จะใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนใหม่ ๆ ไม่ใช่เพื่อนคนเดิม ๆ ได้หลากหลาย ที่จะไม่
ตามกระแส แต่เป็นตัวของตัวเองได้ไหม
- ในบางสถานการณ์ที่เราเองอยากปฏิเสธ หรือบางเรื่องราวที่เพื่อนชักชวนหรือร้องขอ
เว็บหนึ่งของคุณรู้สึกว่ามันไม่เหมาะ ไม่ถูก ไม่ควร เราจะปฏิเสธเพื่อนอย่างไร
- ตัวเราเองมีจุดอ่อนหรือความไม่เข้มแข็งด้านจิตใจในสถานการณ์เสี่ยงเรื่องใดบ้าง เพราะ
หลายเรื่องราว บางครั้งเราก็ไม่สามารถเตือนตนเองได้ มีเพื่อนมิตรคนไหนที่กล้าจะ
เตือนเราได้จริงจังหรือไม่
- มหาวิทยาลัยเป็นโลกที่กว้างใหญ่ กว้างขวางทั้งองค์ความรู้ต่าง ๆ ผู้คนในมหาวิทยาลัย
และรอบข้างต่างมีวิถีทางสังคมที่หลากหลายต่างจากสังคมเดิม ๆ ที่น้อง ๆ เคยเป็นอยู่ มี
เรื่องราวที่ชวนค้นหาและมีปัญหาที่ต้องเผชิญมากมาย นั่นเป็นเพราะเราต้องสัมพันธ์กับ
คนอื่น ๆ หรือสิ่งอื่น ๆ รอบตัว ผู้เขียนจึงขอหยิบยกคำพูดของนักคิดชาวอินเดีย
ท่านกฤษณมูรติ พูดไว้ว่า
“...โลก คือ ปัญหาของคุณ และเพื่อที่จะเข้าใจโลก คุณต้องเข้าใจตัวคุณเอง....
.... “คุณ” มีอยู่เพียงในความสัมพันธ์เท่านั้น นอกเหนือจากนั้น ไม่มี “คุณ” อยู่....
.... ความสัมพันธ์เป็นกระจกเงาสະတ້ອນ ให้เห็นตัวคุณอย่างที่คุณเป็น....
....การรู้จักตนเอง คือจุดเริ่มต้นแห่งสติปัญญาและสติปัญญาจะแก้ปัญหาของคุณ
และดังนั้น แก้ปัญหาของโลก....”